XVI. évf. 6. szám 2005. november-december

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Boros László: Az örömről

Isten szereti, ha üres a kezünk és remélve mindent elvár a szívünk. Szereti, ha bátran lendülünk, merészen törünk a magasba, mindent kérünk. Megörvendezteti Őt a hitünk, amely mer valamit. A kegyelem nem folyó, nem is áramlás, hanem mélységében és szélességében határtalan óceán...
HA ISMERNÉD ISTEN AJÁNDÉKÁT (Jn 4,10)... Isten végtelen kegyelemadományát, a végtelent! Ha tudnád, meddig kész elmenni Isten az adásban, kész Önmagát adni, ha megnyílsz előtte!
(H. Boulad)

Van örök életünk!

Prohászka püspök írja egyik könyvében: „Akiben van érzék a Végtelen iránt, abban mindig megszületik a szolgálat vágya!" Ezt leginkább a prófétáknál tapasztalhatjuk. Amikor hallják az Úr hangját, így szólnak: „Uram, mit kívánsz, kész vagyok megtenni akaratodat." A Zsoltárok írója is így értelmezi önmagát: *„Uram, én a Te szolgád vagyok!"* A próféták és a zsoltár-írók már tudták, hogy Istent szolgálni kitüntetés. Sőt, együttjár vele az öröm és a lelki gazdagodás. A sátán azonban sok emberrel elhitette, hogy a javak birtoklásában van az igazi öröm. A lelki gazdagodás pedig a lázadásban van. Sokan mindent megtesznek ezért, hogy birtokoljanak és lázadjanak minden erkölcsi érték ellen. A várt öröm és a lelki gazdagság azonban elmarad. Helyette a céltalanság mocsarába kerülnek és életük süllyedni kezd. Hogy az ember kire hallgat, azt a hit dönti el. Ha valaki megismeri az igaz Istent és megszereti Őt – Őrá fog hallgatni. Aki nem ismeri meg Istent, az a gonosz lélekre fog hallgatni. Ennyire egyszerű az egész. Ezért olyan fontos, hogy Istent mindig jobban megismerjük és másokkal is megismertessük.

Izajás próféta ragyogóan festi le a fogságban élő népnek Isten hatalmát. *„A nemzetek olyanok előtte, mint a vízcsepp a vödrön... Aki a föld határait teremtette... aki mindent alkotott... Ő az Úr, aki hatalommal jön"* (Iz 40-41). Majd arra buzdít: *„Emeld fel erősen hangodat, aki jó hírt viszel."* Mennyi bátorság és erő árad ezekből a szavakból! Vajon megvan-e ez bennünk, amikor a hitről vagy Istenről beszélünk? Vagy talán elfog a félelem mások elutasító véleményétől? Vagy attól, hogy egyedül érzed magad a hiteddel? – Gondolj arra, hogy nem vagy egyedül, mert veled van a mindenséget alkotó Isten és az angyalok milliói! Nem neked kell félned, hanem a többieknek, amikor belép az igazi Világosság a világba, és felelniük kell az örök Bíró előtt. A keresztény evangelizációnak mindig ebből a prófétai képből kell erőt merítenie: a hatalmas, teremtő Isten jelenlétéből. Bátran hirdetni, hogy ez az Isten jön, hogy megvigasztaljon és fölemeljen mindenkit, aki megnyitja Előtte szívét.

A szív megnyitása Jézus befogadását jelenti. Ezt Pál apostol úgy fogalmazza: *„öltsétek magatokra Jézus Krisztust"* (Róm 13,14). Ez pedig azonos a tiszta élettel, a gondolkodás megújításával. Jóság és alázat, szelídség és türelem, megbocsátás és szeretet jellemzi azt az embert, akiben Krisztus él.

A rossz szokások gyakorta vissza akarnak térni. Sokan elbizonytalanodnak, amikor fölismerik, hogy az új emberért áldozatot kell hozni. Az ember fél az áldozattól, nem akarja magát semmiben sem megtagadni. Ezt nevezi a Biblia sötétségnek. Aki nem látja meg az örök célt, aki nem hiszi, hogy valaha is eljuthat oda, az képtelenné válik az áldozatra. Nem tudja legyőzni azt, ami *„földies: a tisztátalanságot, az érzéki vágyakat, a bűnös kívánságokat és a kapzsiságot"* (Kol 3,5) Ezért fontos a végső célt fölismerni és annak tudatában lenni: Jézus azért jött el... hogy kézzelfoghatóan megtapasztaljuk: van örök célunk, van lehetőségünk ezt elérni általa. Ez az „általa" nem egy-két kegyelmet jelent, amit időnként megtapasztalunk, hanem Őt magát. Mert Ő maga akar bennünk élni a Szentlélek által. Ő maga akar általunk szeretni... Ő maga akar rajtunk keresztül cselekedni, jót tenni, alkotni. Tulajdonképpen minden hitoktatásnak, az egész egyház tanításának erre kellene irányulnia, hogy megtanuljuk Jézust úgy befogadni, hogy Ő teljesen szabadon cselekedhessen rajtunk keresztül. Mert ezt tanulni kell!

Meg kell tanulni figyelmünket Feléje fordítani! Régen a világot ki lehetett zárni az otthonainkból. Ma ez már lehetetlen: betört a tévén, rádión, újságokon, számítógépeken keresztül. Mindegyik média kinyújtja felénk a karját és azt mondja: „Foglalkozz velem!" És az ember nem tud ellenállni. Figyelmét szétszórja, fejét ezerféle gondolat foglalkoztatja. Pedig csak „egy a szükséges" – Isten! Ezért kell tanulni a figyelmünket Feléje fordítani.

Meg kell tanulni megszólítani Őt! Nem néhány imát gyorsan elmondani, hanem szívünk mélyéből megszólítani... mint szerető Atyát... mint az élet forrását... mint létem Teremtőjét. A megszólítás akkor igazi, ha szeretetből történik. De kell hozzá az odaadás vágya is.

Meg kell tanulni ezután behívni az életedbe! Nem önzésből, hogy „vigasztalj meg szomorúságomban", nem is csupán egyetlen területre, hogy „jobb legyen a családi életem", hanem egészen, mindenbe. Ahogyan Mária tette: *„Történjen velem akaratod szerint!"* Ő ezt mindenre, egész életére gondolta. – Így lesz számodra az advent jó előkészület a Megváltó születésére, aki nem a világban, hanem benned akar megszületni.

Katona István
főszerkesztő

ISTEN IRÁNTI SZERETET

I.
Isten felfedezése embertársainkban és a világban

Szeretitek Istent az Ő mennyországában? Ha a csillagos égre tekintetek, amikor Hozzá fordultok?

Tekintsetek közelebbre! Hiszen itt van valahol egészen közel hozzátok. Talán éhezik, fázik, talán olyan beteg és gyenge, hogy már nincs ereje ahhoz, hogy a fejét felemelje. És hogyha olyankor nem törekedtek arra, hogy Őt felmelegítsétek, megvigasztaljátok, akkor úton vagytok ahhoz, hogy elveszítsétek Istent. Egészen szó szerint véve.

Isten emberré lett. Senki sem lehet biztos Istenhez való jó kapcsolatában, hacsak ez meg nem mutatkozik felebarátjához való jó viszonyában. Istenhez annyira vagytok közel, mint a szomszédotokhoz. Az utolsó ítéleten igazaknak és gonoszoknak hatalmas meglepetésben lesz részük. Egy pillanat alatt felismerik majd a megtestesülést. Igazak és bűnösök először jutnak tudatára annak, hogy Isten test szerinti szomszédjuk volt. Hogy az első és második parancs egy volt. Hogy az első parancs a másodikban valósult meg. Hogy az ég már a földön elkezdődött.

Ez a tudat természetesen sokkal kevésbé kényelmes. Istent aránylag könnyű szeretni. Azt hinni, hogy szeretjük Őt.

Ha azt mondjátok nekem, hogy „szeretem Istent", akkor tartózkodó maradok, vonakodlak benneteket szenteknek nevezni. Mert ez talán csak képzelődés, szent képzelődés. De ha azt mondjátok nekem, szeretem szomszédaimat, akkor kezdelek értékelni titeket: ez itt egy különleges valaki, gondolom. Talán valaki, akit Isten is kibír (1Jn 4,20).

Szeretem Istent az égben? Akkor nem szeretek mást, mint szellemem egy elképzelését. Csak az, aki a szentostyával összes embertársát magához vette, csak az táplálkozott igazán Krisztus testével, az nyer az égbe polgárjogot.

Áldozás – „comm-unio" – „közösség". A szentmisén úgy fogadjuk el szomszédainkat, mint majdani társainkat a mennyországban, mindazok ellenére, amit ellenünk elkövettek. (Csak ez extázisaink valódiságának garanciája.) Hálaadáskor ne rejtsük arcunkat kezeink közé, hogy senkit se lássunk, hanem béküljünk ki körülöttünk lévő embertársainkkal. Ebből lehet megismerni, hogy a halálból az életbe mentünk át.

A kereszténységben a felebaráti szeretet bizonyos értelemben az istenszeretet elé kerülhet. Ha áldozatodat be akarod mutatni és az oltár előtt eszedbe jut, hogy testvéred haragszik rád, akkor hagyd ott az áldozatot és békülj ki előbb testvéreddel! Hagyd ott az oltárt, hagyd el az imát, a te mennyország utáni vágyadat, hagyj ott mindent, hogy testvéredhez menj, akitől hagytad elválasztani magadat! És hogyha testvéred szeretetét ismét visszanyerted, akkor a mennyországot is megtaláltad (Mt 5,23).

Ezentúl a kettő elválaszthatatlan lesz egymástól. De milyen nehéz ezt hinni! Mert ha Isten ott fenn ülne trónján – mint ahogy mi azt elképzeljük – tömjénfüstbe burkoltan, egészen „elmennyesítve": felebarátunkat egész nyugodtan elmellőzhetnénk.

De ebben különbözik lényegileg a keresztény szemlélődés a pogánytól. A keresztény nem azért adja át magát a szemlélődésnek, hogy a világról lemondjon, hogy szellemi érzelmeket és ekstázisokat ébresszen magában. A keresztény szemlélődő egy testté lett Istent, egy megfeszített Megváltó-Istent lát. Ezért tehát lehetetlenség szemlélődni anélkül, hogy kimenjünk és Őt ne hirdessük. Mert lehetetlen Istent megismerni és szeretni anélkül, hogy Hozzá fokozatosan hasonlókká ne váljunk. A gyermek Jézusról elnevezett szent Teréz a missziónak lett a védőszentje.

Nem arról van tehát szó, hogy Istent a magunk elképzelése szerint hozzuk létre, hanem, hogy olyannak vegyük, amilyennek kinyilvánítja magát. Nem arról van szó, hogy a másvilágon fedezzük fel, „ahol elrejtőzik", hanem hogy ezen a világon fedezzük fel, ahol azoknak nyilvánítja ki magát, akik szeretik.

Ő azokat, akik Őt felismerték, mindig testvéreihez küldte. Mindig a saját szíve szerint alakította, hírnökké tette őket. Mindazoknak, akik a feltámadt Üdvözítőt felismerték és szemlélték, így Mária Magdolnának, az emmauszi tanítványoknak, Péternek ezeket mondta: *„Menj testvéreimhez... legeltesd bárányaimat!"*

Minden, amit a világban megszentelünk, az égben meg lesz örökítve. Nem szabad semmit sem elveszni hagynunk, semmit sem az elvilágiasodásnak átengedni. *„A sóvárgással eltelt természet Isten fiainak megnyilvánulását várja. Hiszen a természet is hiábavalóságnak*

van alávetve, nem önként, hanem amiatt, aki alávetette. De megmarad a reménye, hogy a mulandóság szolgai állapotából fölszabadul Isten fiainak dicsőséges szabadságára." (Róm 8,19-22)

Vágyakozunk-e azután, hogy ezt a várakozást betöltsük? Túlságosan sok keresztény nem törődik a világgal, legalábbis azzal, hogy megváltását elősegítse. Használat után átengedi a megsemmisülésnek, mint ahogy az apokalipszis leírja.

Minden, amit igazán szerettünk, meg lesz mentve. Megváltó képességünk ugyanakkora, mint szeretet képességünk.

Isten azt akarta, hogy szüksége legyen ránk. Azt akarja, hogy sokkal többet tegyünk, mint az égre várni és azt remélni. Azt akarta, hogy megteremtsük az eget, amennyiben a földet egy olyan hellyé varázsoljuk, ahol az igazság uralkodik és ahol szeretjük egymást.

A mennyország nem egy hely, hanem egy állapot. Amikor erről a földről az égbe megyünk, az nem egy helyváltozást jelent, hanem egy megtérést: kitárjuk bensőnket annak, amit Isten bennünk és általunk állandóan véghez akar vinni.

Menjünk az isteni Mesterhez, kérve, hogy segítsen átalakítani szívünket az Ő istenemberi szíve szerint, hogy minél eredményesebben tudjunk munkálkodni az Ő országának eljövetelén.

II.
Boldogító élet Krisztus Misztikus Testében

Hisztek a szentek közösségében? Hisztek-e abban, hogy Krisztus az eget és a földet egyetlen testté akarja összekapcsolni?

Fontos, hogy az a gondolat irányítson benneteket, hogy ezt a földet másnak akarjátok látni, mint amilyen. Olyannak, ahol szeretik egymást, ahol Isten örömében mindenkivel osztozunk. (Nem az a helyes magatartás, hogy ezt a földet a menny utáni vágyból el akarjuk hagyni.)

„Menjetek, tanítsatok minden népet..." – azokat, akiket egyébként jajgatva el akarnátok hagyni...

Míg mi elvágyódunk a földről, addig Isten maga jön le közénk.

Hol van az Atya? Az Ő mennyországában? Nem. Nálunk vett állandó lakóhelyet. *„Aki szeret engem, Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni"* (Jn 14,23).

Hol van a Szentlélek Isten? *„Mindörökké veletek marad, mert bennetek marad"* (Jn 14,17).

Hol vannak halottaink? Közösségben, összeköttetésben velünk. Ez természetes, hiszen hol legyenek, ha nem Krisztussal? Mit tegyenek, ha nem ugyanazt, amit Krisztus? Ha én ebben a tudatban dolgozom Isten művén, akkor ők az én munkatársaim.

Meghalni azt jelenti: jobb körülmények között folytatni Isten országának építését. Meghalni azt jelenti, hogy tehetetlenségünk és elégtelenségünk egy részétől megszabadulunk: azt jelenti, hogy mozgékonyak, élénkek és bevetésre egészen készek leszünk ugyanarra a munkára, amelyet azok a testvéreink végeznek, akik még a földön vannak. Ez a szentek társasága: mind felfegyverkezve ugyanahhoz a munkához, Jézussal az élen, minden nap, az idők végezetéig.

A megváltás mindig a megtestesülés – Isten megjelenése által történik. Ez a megtestesülés állandóan ismétlődik. Krisztus a Corpus Mysticumban folytatja tevékeny életét – mondja Durwell. Megdicsőült embersége révén misztikus testének fejévé lett, de azzal az óhajjal, hogy magát szétossza és közölje, képesen arra, hogy mindnyájunkat beolvasszon, akik nem tiltakozunk ellene. Az Egyház Jézusnak ez a kiterjedt és közölt jelenléte itt a földön.

Jelenlétének hitéhez felküzdeni magunkat, azt felismerni, azzal barátságba lépni, elterjesztésén dolgozni, ez a mennyország számunkra. A hit az örök látásnak a kezdete. A szeretet egyformán isteni erény, akár Istenre, akár emberre vonatkozik.

Itt van Krisztus parancsában az újszerű! Ha meg akarjátok tudni, hogy Krisztus tanításába igazán behatoltatok-e, akkor tegyétek fel egyszerűen a kérdést: melyik az új parancsolat? És miben áll újszerűsége?

Azok, akik magukat jól informáltnak tartják, azt fogják válaszolni: szeressétek egymást.

De nem ez a pontos válasz. Mert ez nem újság. Ez az előírás már az Ószövetségben is megvolt. Krisztus emlékeztet rá és az írástudók igazolják (Mt 22,36-40, Lk 10,25-28).

Krisztus tanításában az igazi újítást az jelenti, hogy ez a második parancs eggyé lett az elsővel. A megtestesülés óta a felebaráti szeretet teológiai erény lett. Aki

Istent szereti, annak felebarátját is szeretnie kell. Aki arra hivatkozik, hogy Istent szereti, akit nem lát, de felebarátját nem szereti, akit pedig lát, az hazug – olvassuk János apostol levelében. Felebarátunk iránti magatartásunk Isten iránti szeretetünk mércéje (1Jn 4,20).

Testvéreinket igazán szeretni jelenti Istent szeretni! Ezáltal kezdődik el az ég már itt a földön.

A földnek mennyé kell válnia. *„Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is."*

Ha ez még nem történt meg, úgy ez a mi hitetlenségünk, tompaságunk következménye. Ami az ima tárgya, nem az a reményé és a hité is? Dolgoznunk kell azon, hogy Isten akarata az égben és a földön egyaránt megtörténjen. Hogy – ahelyett, hogy erről a földről elmenekülnénk – megtaláljuk itt az eget.

III.
Jézus,
a mi Megváltónk

Az előző elmélkedésekben azt láttuk, hogy milyennek is kellene lennünk. Most lássuk (J. Laplace SJ. fejtegetései alapján), hogy ezt a célt hogyan is valósíthatjuk meg.

Hogyan tudjuk elérni, hogy mindig nyitottak legyünk a szeretet befogadására; hogy bármi történjék is velünk, bármilyen kellemetlenség érjen is, **ne zárkózzunk be önmagunkba**, hanem mindent összefüggéseiben nézzünk és **nyitottak maradjunk a szeretet életére**. Mert senki sem célja, se nem központja önmagának.

Krisztus azért jött a földre, azért élte le előttünk az Ő Isten-emberi életét, hogy példát adjon, hogy **megszabadítson önmagunktól**.

Ő, amikor emberi természetet vett magára, leszállt velünk együtt szívünk legmélyére, a rejtekbe, oda, ahol senki sem lát, hogy felhozza onnan a rosszat, azt, amit az eredeti bűn tett tönkre bennünk. Ő, a **Megváltó**, leszállt szívem legmélyére, hogy **megszabadítson a rossztól**, elsősorban önző önmagamtól, aki boldog örökkévalóságát önmagától, saját erőfeszítésétől reméli. Megmutatja, hogy erre nem vagyok képes, csak a kegyelem ereje által. Ő engesztelte ki az Atyát, Ő nyitotta meg számomra a mennyek országát.

Ha átengedem magam az Ő vezetésének és nem tartok meg magamnak semmit, elindulhatok a nagy kalandra, amelyre Ő hív meg. Ettől a perctől kezdve minden lehetséges lesz.

Az **esti lelkiismeret-vizsgálat** alkalmával vizsgáljam meg magam, mennyire voltam éber az Ő szava meghallására, indításai követésére. Legyen fülem a hallásra. Vizsgáljam meg magam, hogy nem merevítettem-e meg magam, nem zártam-e ki valakit is szeretetemből. Ha erre éreztem volna hajlandóságot, úgy vigyem ezt a kérdést az Úr Jézus elé, beszéljem meg Vele. Maradjak ebben a helyzetben olyan sokáig, amíg az Ő fényessége átjárja szívemet, az Ő szívének szeretete felmelegíti az én szívemet is.

Az önző, magába zárkózott szívbe az Úr nem tud behatolni, illetve nem akar oda erőszakkal betörni. Várja, hogy azt megnyissuk számára.

Az Úr talán egészen más irányt akar adni életemnek, mint amit magamnak kiterveltem. Milyen sok nehézség megoldódna és feszültség feloldódna, ha hallgatnánk ezekre a kis indításokra, mert az Úr halkan zörget az ajtón.

Szeretném ezeket az esti lelkiismeret-vizsgálatokat inkább esti imabeszélgetéseknek nevezni: „mint a barát beszél barátjával". Lehet, hogy még nem tudom, hogy mit is fogunk egymásnak mondani, de menjek el a randevúra. Nagyon fontos a „jelenlét". Lehet, hogy a csendet Ő fogja megtörni és olyan dolgok kerülnek „terítékre", amelyekre eddig nem is gondoltam. De azután azokat a gondolatokat forgassam is szívemben, hogy gyümölcsöt teremjenek!

Legyen antennás szívünk, amely mindig felfelé kapaszkodik, amely Isten hullámhosszára van beállítva. Lehet, hogy néha úgy érzem majd, hogy igen magasra kell nyújtózkodnom, de az isteni akaratot csak egészen fenn, messze az én egyéni vágyaimtól tudom megtalálni. Ezért szükséges, hogy felnőjünk az isteni akarathoz.

Nem lesznek problémáink a szent tisztaság körül sem. Mert ezek a nehézségek el fognak törpülni családunk, egyházunk ügyei mellett. Nem ezek a nehézségek fognak előtérbe kerülni. Rá fogunk jönni, hogy mihelyt nem mi vagyunk a dolgok közepén, ha gondolataink nem mindig saját magunk körül forognak, ha vannak távlataink, akkor a gonosz lélek kísértései nem járnak eredménnyel.

Ha Krisztus szeretete lelkesít, akkor ebbe a sugárzó, mindenkit átkaroló szeretetbe mindenkit bele akarok vonni és nem érek rá apró-cseprő, vélt problémákkal bíbelődni.

Krisztus szeretete sürget minket és nekünk ebbe kell mindenkit belevonunk és ebben kell mindenkit megszentelnünk.

Miről ismerik fel a kereszténye ket?

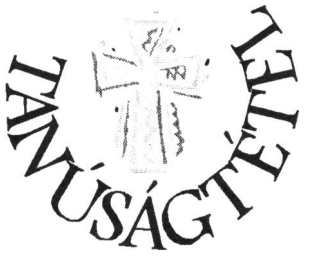
Ragyogó tekintetükről...

Kérjük a kegyelmet, hogy mi is Krisztus országának ilyen ragyogó szemű, tiszta szívű, csak az Úrnak élő apostolai lehessünk.

N.N.

ISTEN KEGYELMÉBŐL...

Meggyógyultam Medjugorjében!

2005. június 4. (Tób 12,5-15.20) 5 nappal a gyógyulás előtti Ige:

„Dicsőítsétek Istent és valljátok meg minden élőlény előtt azért a jóért, amit velünk tett. Áldjátok és dicsőítsétek nevét. Isten tetteit hirdessétek, és ne szűnjetek megvallani. Amikor imádkoztál, imádságodat Isten fölséges színe elé vittem. Megbízást kaptam, hogy próbára tegyelek. Ugyanakkor elküldött Isten, hogy meggyógyítsalak téged. Dicsőítsétek az Urat ezen a földön és magasztaljátok Istent. Írjatok le mindent, ami történt veletek."

Ez a történet öt évvel ezelőtt kezdődött, amikor még baptista voltam. Kerestem az Úr jelenlétét és Szentlelkét, és Isten elvezetett a karizmatikus reformátusok által tartott Nyárlőrinci-csendesnapokra. Abban az évben nagyobb odaszánásra buzdítottak és én igent mondtam. Többen kimentünk, ahol külön imádkoztak értünk. Azokban a napokban különösen megérintett egy Ige: *„Ne félj attól, amit el fogsz szenvedni. Íme az ördög börtönbe fog vetni közületek némelyeket, hogy próbát álljatok ki, és nyomorúságotok lesz tíz napig"* (Jel 2,10). Tatai testvérem, Rózsa is megosztotta velem az ő üzenetét: *„Ha a búzaszem nem esik a földbe, és nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz"* (Jn 12,23).

Körülbelül egy hónap múlva mindkettőnkön betegség nyomai tűntek fel. Rózsánál szklerózis multiplex-et diagnosztizáltak. Én pedig nem tudtam megszorítani a kezem és lábam ujjait. Attól kezdve Rózsának rohamosan romlott az állapota. Évről évre egyre jobban gyengült, idén tavasszal magához vette őt az Úr sok szenvedés után.

Nekem egy évbe került, mire végül szakavatott kézbe kerültem. Több félrekezelés után Dr. Semetka Zsuzsanna ideggyógyász Pestre küldött az Országos Pszichiátriai és Neurológiai Intézetbe, ahol a neurogenetikai szakambulancián megállapították a diagnózist: mitochondrialis encephalomyopatliia, ami egy anyagcsere betegség. Q10-pótlásával kezdték lassítani a leépülést. Izomfájdalmaim voltak, lassult az agyműködésem, kórosan feledékeny lettem. Fülzúgás és állandó fáradtság gyötört. Fél év múlva szűnni kezdett a halálfélelmem és a rémálmok is ritkábbak lettek. Leszázalékoltak, és lassanként kezdtem megbarátkozni a helyzettel. Ahogy Nemes Ödön atya mondaná, magamhoz öleltem a betegséget. Áldásként fogadtam a rosszat és a jót is, hogy itthon lehetek, sok időt tölthetek a gyerekekkel, a háztartással, és mindenekelőtt Istennel Minden öröm közül ez volt a legnagyobb ajándék. Nagyon sok időt voltam Vele kettesben és mindent elmondtam neki.

Ez alatt az idő alatt a baptista gyülekezet, ahova jártam, összeomlott. Ám a váci Mária Reparatrix Nővériség visszakapta régi neszmélyi novíciátus-házát és felújította a nyári lelkigyakorlatok számára. A következő évben Isten meghívott a Katolikus Egyházba, ami protestáns létemre nagyon nehezen ment – két hosszú évbe telt. Folyton attól féltem, hogy eltévelyedek. Különösen Máriától óvakodtam. Csak a Szentlélek tartott meg, hogy ne fordítsak hátat az egésznek. Erika, a neszmélyi katolikus testvérem tudná csak elmondani, mennyire meggyötört a kétely. Olyan mélyre kerültem, hogy eldöntöttem: lesz, ami lesz, végigcsinálom. Ez lesz az én nagy kalandom!

Bármerre mentem, bármilyen lelki mozgalom felé, Mária végigkísért! A taizéi Roger testvérektől kezdve, a Fokolárén át, mindenhol Mária valamelyik ünnepét tartották. Már a nevétől is borzadtam. Azt mondtam: „Ez a nő itt is itt van?" Igen, bevallom, ennyire undok voltam, szinte betegesen féltem tőle. És ez volt a gyógyulás kezdete, amikor felismertem, hogy ez **félelem**. Gondoltam egy nagyot, és elmentem Medugorjébe, a Mária-jelenések helyére, hogy utánajárjak a dolgoknak. Nem fogjátok elhinni, Isten olyan szövetségbe hívott el ott – a Mária, a Béke Királynője Szövetségbe –, ahol naponta (!) a teljes rózsafüzért illő elmondani! Még a gondolatától is borsózott a hátam, de engedtem Istennek. Elkezdtem mondani a rózsafüzért és kíváncsian vártam, mi fog történni. Kezdetben olyan ideges lettem a sok ismétléstől, hogy körbe-körbe járva mondtam, hogy kibírjam. Unatkoztam, és teljesen értelmetlennek találtam annyiszor ugyanazt elmondani! Végül elkezdtem alkudozni: hadd legyen a 10 szemből 7. A hét a teljesség száma Istenem, könyörülj rajtam! Mi történt? Isten úgy megalázott, hogy még ezt is megtette nekem, nyomorultnak! Három percen belül ott termett a legkisebb fiam, kezébe vette a rózsafüzért, térdére vette és az menten elszakadt három szemet levválasztva – kisfiam legnagyobb ijedtségére, és az én döbbenetemre.

Végül megadtam magam. Felajánlottam Istennek, hogy itt vagyok, csak Vele, csak Neki, ez az idő az Övé. És mi történt? A titkok elkezdtek kinyílni, kezdtek értelmet nyerni. Annyi áldást, megvilágosítást kaptam, ami egy kis füzetet is kitenne! Bizony, ennyire nyomorult az ember és ilyen irgalmas az Úr!

Így telt el három év sok szenvedéssel, még több örömmel, mikor idén tavasszal középső fiam, Attila el akart menni a ménfőcsanaki Fülöp-kurzusra. Mondtam, hogy: „Túl fiatal vagy, unatkozni fogsz, vagy csalódsz", de nem engedett. Jelentkeztünk. Visszaírtak, hogy csak a saját felelősségemre vihetem magammal. Szorongtam, ezért Isten elé terjesztettem aggodalmamat. Ezt az üzenetet kaptam: **„Térj Hozzám gyereked-diddel együtt, és megváltoztatom a sorsodat."** Megnyugodva mentünk el. Az utolsó napon az előtérben álltunk a bőröndökkel, mikor bejött egy vadidegen férfi, és hozzám lépve elkezdte mondani, hogy nem mennék-e velük Medjugorjébe. „Á, nem. Én már voltam. Meg nem is tudnám megmászni a hegyet, mert izombeteg vagyok" – mondtam. De azért udvariasságból felírtam a nevét és a telefonszámát. Mivel mindez vasárnap történt, hétfőn a reggeli csendességben Isten elé vittem a kérdést: „Kell-e Medjugorjébe mennem? Tőled indult-e ez a dolog vagy nem?"

Pontosan emlékszem, hogy aznap a leprás szír Naamánról szólt az Ige (2Kir 5,10). Mikor ahhoz a részhez értem, hogy: *„Menj el és fürödj meg hétszer... akkor tested visszanyeri egészségét"* – kirázott a hideg. Olyan volt, mintha Isten szó szerint nekem mondta volna. „Te jó ég, lehet, hogy meg fogok gyógyulni?!" – kiáltottam. Aztán azon gondolkodtam, hogy meg akarok-e gyógyulni? Már annyira megszoktam így. Mi lesz, ha minden megváltozik? Akkor mérges lettem magamra: Ne légy buta, ebből a helyzetből nincs kilépés! Vagy most kikerülhetsz a betegségedből Isten kegyelméből, vagy végig kell csinálnod az egész leépülést, és ki tudja mi vár rád! Arról nem is beszélve, hogy annyira vágytam a Szent András Evangelizációs Iskola csapatába fiatalok közé evangelizálni, hogy ezért kértem Istentől gyógyulást. Csak nem vettem ennyire komolyan.

Így birkóztam magammal, mert hát, nagyon nyomorult az ember! Azután előadtam mindezt a férjemnek. Szűkösen voltunk már egy éve, egy keresetből épp hogy kijöttünk. Erre mit mond a férjem? Menj csak el, de ne éld nagyon bele magad a gyógyulásba... a pénzbe meg majd besegítek. Sok túlóra lesz. Ez volt februárban. Így hát jelentkeztem, és a lányom is. Került őrá is pénz annyi, hogy jönni tudjon.

Három hónap múlva eljött az indulás ideje és június 8-án, szerdán délben már Medjugorjében voltunk. Az első dolgom az volt, hogy a téren megkeressem a kutat. Igaz, ez nem olyan forrás, mint Lourdes-ban, de mosakodni lehet benne, és fő az engedelmesség! A kezem, az arcom is megmostam, sőt még ittam is belőle! Legnagyobb döbbenetemre – elmondom, még ha nem hiszitek is – éreztem a számban a szentség ízét. Amikor először vettem az „oltáriszentséget" – eleinte éreztem a szentséget. Azt hittem, valami baj van, mert több órán át furcsa bizsergést éreztem végig a nyelőcsövemben. Azt gondoltam, talán allergiás vagyok az ostyára. Emlékszem elmondtam Mária nővérnek a váci Mária Reparatrix Nővériségből, de nem tudott szegény mit kezdeni velem. (Nagy szívfájdalmamra nem érhette meg a katolikusokhoz való csatlakozásomat, pedig sokat imádkozott érte.)

Másnap felmentünk a jelenések hegyére, a Podbrodora. Attila – egy jó lelkű ifjú Kiskunhalasról – segített megmászni a hegyet. Ma is előttem van szelíd lénye. Fenn a Keresztnél, ahova már szinte négykézláb jutottam el, hosszan imádkoztam. Isten kezébe tettem mindent, a gyógyulás miatti aggodalmat is. Lassan leértünk a Kék Kereszthez, ahol már sok csoda történt. Fáradtan leültem a kőpadra. Mondtam a lányomnak, hogy itt sok csoda történt, de ott már csak édesanyám és édesapám üdvösségéért könyörögtem. Aztán Kemenes Gábor atya szólt, hogy indulnunk kell a Cönákulumba – ahol drogfüggésből gyógyuló fiatalok tettek bizonyságot életükről és Isten szeretetéről. Felálltam meglepődve, mennyire felfrissültem ettől a pár perces pihenőtől! Még tettem pár lépést, és hirtelen, mint egy fuvallat az Élet átsuhant rajtam, és éreztem, hogy minden sejtem életre kel! Csak nem meggyógyultam?! De igen, meggyógyultam! Sírtam, zokogtam és ujjongva lóbáltam a karom, a lábam, mint egy féleszű – annyira boldog voltam, hogy Isten megkönyörült rajtam! Boldog voltam, hogy Isten rátekintett az Ő nyomorult szolgálólányára...

Júliusban voltam Pesten kivizsgáláson. A doktornő megállapította, hogy tünetmentes vagyok, és ráírta a papíromra. Kétkedő tekintetéből látszott, hogy nem tudja hogyan higgyen az elmondottaknak... de velem örült sorsom alakulásának.

Már csak a bizonyságtétel maradt hátra. Emlékeztem az utazás előtti június 4-i biztató Igére: *„Elküldött Isten, hogy meggyógyítsalak téged... írjatok le mindent, ami történt veletek."* Nem tudtam, mikor fogjak hozzá, amikor jött egy telefon, hogy Katona István atya várja a bizonyságtételt...

Szolgáljon a mindenható Isten nagyobb dicsőségére! Ámen.

Szendrey Lászlóné, Andrea
Neszmélyről

AZ ÖRÖMRŐL

II/1. rész

Hamar végére ér a szókészletének az ember, ha az örömről kell beszélnie. A kifejezések cserben hagyják. Üresen és mesterkélten cseng a szó. Legföljebb a zenében viseljük el valamivel hosszasabban a magasfokú öröm kifejezését. De még ott is csak úgy következhet, mint nehéz és fáradságos küzdelem gyors megkoronázása, hirtelen befejezése. Viszont milyen beszédes az ember a szenvedés, fájdalom és boldogtalanság ecsetelésében! Ha ezeket a témákat kihagynánk az irodalomból, alig maradna valami. Mintha a szenvedés szakadékos mélyein egészen másként lennénk otthon, mint az öröm birodalmában. Ebben a megfigyelésben mély igazság rejlik: a szenvedés és szükség közvetlenül az életünkből fakad. Minél magasabb fokon, minél finomabban fejlett egy teremtmény, annál érzékenyebb és érzőbb lesz a szenvedés iránt. Az örömöt azonban tanulnia, erényként „begyakorolnia" kell.

Az igazi öröm persze mindig csak ajándékképpen jut osztályrészünkül. Forrása Istenben van. Az emberi öröm kegyelmes részesedés Isten örömében, Isten lényegében, amely mindenestül a legmagasabb öröm. Az igazi öröm forrásai tehát ott fakadnak, ahol a teremtmény kitartóan Isten felé tekint. Az öröm nem tartozik életünk állományához; mégis csak benne válik tökéletessé életünk. Ezért az élet lényegi tartalma: kegyelem. Vagy mint Pascal mondja: „Az ember végtelenül meghaladja az embert." Ezért az örömöt nem tekinthetjük valami kész árucikknek, mintegy a külvilágban, létünk külső rétegeiben felhalmozott készletnek. Nem tartozik az élvezet és a szórakozás birodalmába. Később majd még egyszer visszatérünk erre a gondolatmenetre. Itt először az **örömtelenség** negatív állapotát szeretnénk lefesteni. Ez mindannyiunknak talán egyik legáltalánosabb élettapasztalata. Milyen mozzanatokból áll?

Első helyen bizonyára **fáradt lanyhaságból**. Valaha voltak életünknek buzgó időszakai is, izzó és eleven élet, szenvedélyes részvétel. Most minden szürke és fárasztó. A kívánkozás és a vágy tüze valahogy kialudt. Mi tesz olyan fáradttá bennünket? A restség, az „izzó életre" való képtelenség, az, ami könnyű, ami nagyon is könnyű. Nem a nehéz gyöngít el, hanem a túlságosan könnyű. Nem keresünk többé nagy dolgokat. Megelégszünk azzal, amit a vaksors kimér. „Csak ne sokat gondolkodni! Ne sokat várni! Mindenki így csinálja! Mindig így csinálták!"

Kiirthatatlan bizalmatlanság lappang bennünk az öröm, a még-sohasem-volt irányában. Ezért néha kemény szavakat kell mondanunk – sőt még Krisztusnak is, aki maga volt a szeretet, szelídség és irgalom, ilyeneket kellett mondania –, hogy felrázzuk alvó, tompa, közönyös valónkat. Krisztusnak át kellett törnie középszerűségünk kemény kérgét, szavának félelmetes kalapácsával. Fel kellett törnie hanyagságunk börtönét, amelyben megfulladunk, szomjan veszünk és megvakulunk. Soha nem beszélt „jámbor", álmosító nyelven. A megszállottaknak sohasem tett szemrehányást. Megszabadította őket. Talán a mai megszállottság nem más, mint fáradt hanyagság, korunk egzisztenciális csalódása és elerőtlenedése. Talán a mai „megszállottakat" az örömtelenség hatalma gyötri.

Nagyon óvatosnak kell lennünk: a hanyagság szinte észrevehetetlen, lassú lecsúszás; egy élet, egy hivatás, egy temperamentum sincs megkímélve tőle, sőt maga a szentség sem. Honnét a fáradtság, a szomorúság? Először egészen apró okokból: túl sok munka, a biztonság hiánya, adósságok, elválás valakitől, magány, betegség, visszaesések, a hit összeegyeztethetetlensége a kemény valósággal, megvalósíthatatlan erkölcs, csalódást okozó Egyház... A listát vég nélkül folytathatnánk. Annyi a korlát, a csalódás és lehetetlenség az életben. Az ember egyszerűen fáradt és részvétlen. Mindenekelőtt önmagától van távol. A legnagyobb baj az, ha olyan mélyen belesüllyedt ebbe, hogy már nincs is tudatában állapotának. De boldog az, aki fölismeri boldogtalanságát, szenved alatta, aki valóban boldogtalan tud lenni, nem csupán ernyedt.

Ez a fáradt hanyagság **az önigazolás hiányának érzését** ébreszti bennünk, rosszértelmű elégedetlenséget. Mindennel elégedetlenek vagyunk. Lényegtelennek, senkinek érezzük magunkat. Ezért ideges sietséggel kutatunk önigazolás, izgatószerek, benyomások, gazdagság után. Fejest ugrunk a külső dolgokba, hogy megfeledkezzünk önmagunkról, éppen azért, mert valójában nem feledhetjük magunkat. A szemrehányások egész fegyvertárát tartjuk készenlétben a többiekkel szemben. Lelki beállítottságunk olyan, hogy minden a

borús oldaláról jelenik meg benne. A gondolkodás és érzés klímája egészségtelen.

Így jön létre az egzisztenciális **laposság**. Az élet mintegy ugyanazon a szinten mozog. Hanyag, igazolatlan, boldogtalan életet élni könnyű: nem kell hozzá erőfeszítés. A boldogsághoz külön fáradság kell. Ami az örömtelen élet során még történhet, az éppen úgy megeshet mindenki mással. Az örömtelenség az általános emberi élet. Sehol sem bukkan föl valami egyszeri, különleges.

Ebből világos, hogy az örömtelen élet **átlagos**. Az ilyen ember körül talán jól működő, de lapos világ keletkezik. Ami örvendetes, ami ígéretes, azt irigyen elutasítja. Mindazt, amit „a szív vív ki", ábrándnak tekinti, kézzelfoghatóval, elérhetővel, birtokba vehetővel helyettesíti. Elnyomorodott világ jön létre: minden egyhangú szürke, megszokott, fogható, fölbecsülhető; a sohasem-voltat, az újat fáradt kézmozdulattal félretolja, jelentéktelennek, komolytalannak minősíti.

Az örömtelen lét masszívvá, áthatolhatatlanná válik. Az élet közhellyé lesz. Nem éljük át többé, hogy egy lény több is lehet, mint aminek látszik. Pedig tartósan-csak az elviselhető, ami titokzatos; csak azt tudjuk igazán szeretni, ami titkot hordoz magában. Lehet talán, hogy nincs titka egy tárgynak, amellyel rendelkezünk, de egy személy esetében, akire föltekintünk, ez lehetetlen. Mindenütt, ahol az ember igazi örömöt él át, közvetlenül megtapasztalja a titkot is. A titoktalan, örömtelen világban viszont az élet elveszti kapcsolatait. A szavaknak nincs többé jelentésük. Nem hozzák már közelünkbe a dolgokat, inkább eltávolítják tőlünk. Létrejön a lényegtelen fecsegés, semmire nem kötelező szavak özöne.

Az ilyen élet elviselhetetlen. Azért az örömtelen ember egzisztenciális **nyughatatlanságba** zuhan. Kiüresítette, elértéktelenítette világát; immár nincs, amin elcsodálkozhatna, nincs, ahol ámulva elidőzhetne, megmaradhatna. Minden napja keserű: nincs maradása, nincs hová lennie. Bármennyi minden után is fut, mindenütt csak ugyanazt találja: minden ernyedt, bizonytalan, átlagos és jelentéktelen. Ez az említett „rossz" elégedetlenség alapja (van jó is!), a nyugtalanság, idegesség, kíváncsiság, állhatatlanság és szétszórtság háttere. Az örömtelen ember mindenütt szeretne lenni, és sehol sincs igazán. Az ilyen élet idővel **kimerültséget** hoz magával. Semmi tere többé a kockázatnak, áldozatkészségnek és felelősségnek. A lét gyáva és rest, fáradt és eltompult, sőt borús és kicsinyes lesz. Aki ledobja a terhet, elfárad; aki azonban szabadon magára veszi „az öröm terhét", az könnyűvé és fiatallá válik.

Öröm a testvérben

Az igazi öröm nem világtól idegen rajongás, nem is „belső emigráció". Éppen ellenkezőleg. Akkor tapasztaljuk meg, amikor önmagunktól elszakadunk és a testvér felé tartunk. Csak az odaadás adja meg nekünk azt a vidám szembenézést a valósággal, azt a szívbeli közelséget mindenkihez, azt a mindenre rávetődő csendes világosságot, amelyet örömnek mondunk. Az öröm útja az **önzetlenségen** át vezet. Egyet-mást le kell építenünk az életünkben, feloldanunk rabságunkból, restségünkből, mélabúnkból. És abban a mértékben, ahogyan megkísérelünk kiszabadulni kicsinyes kötöttségeinkből, megérezzük, hogy mégis csak valami erő, valami rejtett elevenség mocorog bennünk. Végül is fölfedezzük ezt magunkban, mint maradék lángot, mint rég hamu alatt szunnyadó parazsat, amely újból lángra kap, mihelyt egy kis levegőhöz jut. Ehhez hasonlít az, ha megnyílunk a testvér felé. A testvérnek tett egyszerű szolgálat az öröm előfeltétele.

Az Úr mennybemenetelének napján, miután Krisztus eltűnt szemük elől, a tanítványok nagy örömmel távoztak. Így számol be erről a Lukács-evangélium. Különös öröm! Tekintetük, érzékelésük elől visszavonult az Úr arca, és vele közvetlenül megtapasztalt dicsősége. A tanítványokat már előbb is megérintette az öröm, akkor, amikor húsvét hetének első napján Krisztus arcából rájuk sugárzott a dicsőség titokzatos fénye. Ekkor a húsvéti esemény által a feltámadott Úrral valami újfajta közelségbe kerültek. Jézus arcán ott tündökölt Isten ragyogása, Isten Országának ragyogása, a nagy kiengesztelődés és könyörület ragyogása. Ez volt valójában az a fény, amely akkor „tündöklőbben fénylett, mint a nap és tisztábban ragyogott, mint a hó". És a tanítványok szíve átalakult. A kimondhatatlan érintette meg őket. Szívük lángolt bennük.

De a mennybemenetel napján még jelentősebb változás történt. Éppen Krisztus távozásával teljesedett be a tanítványok öröme, jutott új, tökéletes és érett állapotba. És így nagy örömmel tértek vissza kicsiny világukba. Amikor most az Úr egészen eltűnt érzékeik elől, egyben kijutott az emberi elképzelések és elképzelési lehetőségek szűkös birodalmából, megtalálta tökéle-

tességét abban, amit szem nem látott, fül nem hallott, ember szívébe föl nem hatolt. Minden emberi vonzódásuk ellenére egyszerre világos lett a tanítványok előtt, hogy mostantól fogva az örömöt a láthatatlanban kell keresniük minden látható mögött, tehát mindenütt megtalálhatják, hiszen Krisztus mindenütt jelen van. Mostantól fogva az ember ne „bámuljon föl" többé az égre, hanem vesse magát bele földi feladatába, hogy megtalálja az örömöt. Hol találjuk meg ezt az örömöt? A testvérben. Így kezdték a tanítványok elevenen megtapasztalni, hogy a láthatatlan és kimondhatatlan benne rejlik a láthatóban.

Valami hasonló történik időnként közöttünk emberek között is. Ha a barátság vagy a szerelem hatalma megérint valakit, akkor az érzékek kezdik észrevenni a láthatatlant. A tanítványoknak Krisztus mennybemenetelekor csak általános emberi tapasztalat jutott osztályrészül (a legmagasabb formában): az Úr elvált tőlük (ezzel megkezdődött Krisztus mindenütt-való kozmikus jelenléte), és ennek erejében felfogták, hogy a világban mindenütt van valami kimeríthetetlen, titokzatos, megvilágosító, boldogító. De Krisztus, az abszolút öröm, éppen azáltal jött mindenestül a közelükbe, hogy eltávozott tőlük. Mostantól fogva semmi mást nem kell tenniük, mint önmaguktól eloldódva a testvér felé menni: akkor megtalálják az örömöt, a maradéktalan boldogságot. Krisztus mennybemenetele belső történés lehetett: olyan, amely nem magát Krisztust érintette, hanem a mi szívünket kell érintenie. Hiszen már feltámadása „mennybemenetel" volt. Az ember Krisztus elment oda, ahol mint második isteni Személy mindig is volt: bement Isten dicsőségébe. Neki tehát nem volt szüksége rá, hogy „mennybe menjen". De minekünk végső megvalósulásában át kellett élnünk azt, hogy elment tőlünk, tehát ha örömöt és beteljesedést akarunk találni, nekünk is el kell mennünk magunktól. Krisztus mennybemenetele feltárja az igazi öröm alapszerkezetét: **távozni önmagunktól.**

A mennybemenetel a világba vitte a tanítványokat, vagyis kifelé saját magukból. Elmentek Jeruzsálembe, megválasztották Mátyást, prédikáltak pünkösdkor, megtapasztalták a kemény vitákat népükkel, érezniük kellett a lassan kialakuló, csendben növekvő egyházközség belső súrlódásait; szerte mentek az egész világra és vállaltak minden nehézséget. Így mind mélyebben belejutottak a világ problémáiba, bajába, sőt viszálykodásába, napról-napra jobban átélték szorongatásait, homályos vajúdásait. Semmitől sem maradtak megkímélve és semmitől sem kímélték magukat. De a láthatatlan öröm megmaradt. Túl a bajokon, a szegénységen, az aljasságon, a bűnön, a láthatatlanra megnyílt szemükkel látták a kiengesztelődés és az örökös kegyelem szellemét. Az öröm szelleme ott volt a világban. Isten öröme a tanítványokkal földkörüli útját rótta. *„Vigasztalás tölt el és minden bajom közepette túlárad bennem az öröm"* (2Kor 7,4). Ezzel rábukkantunk az emberi öröm alaptörvényére: **belemenni a testvér szorongatásába**, magunkra venni terhét, segíteni bajának elviselésében. Ez a boldogság útja: a hallgatag, a másik mellé álló szolgálat és segítés az örömszerzés a világban.

„Ezeket azért mondtam nektek, hogy az én örömöm legyen tibennetek és örömötök ezzel teljes legyen" (Jn 15,11).

Boros László

— FOLYTATJUK —

Hasznos tanácsok és receptek - az élethez

TÍZ ÉLETSZABÁLY

1. *Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra!*
2. *Ne terhelj másokat azzal, amit magad is el bírsz viselni!*
3. *Ne pazarold el a pénzt, amit a kezedben tartasz!*
4. *Ne vásárolj haszontalan dolgokat azért, mert olcsók!*
5. *Ne légy gőgös, mert ez többe kerül, mint az éhség, szomjúság és hideg!*
6. *Sohasem bánod meg, ha keveset eszel!*
7. *Semmi sem fárasztó, ha örömmel csinálod.*
8. *A legfontosabb idő mindig a jelen pillanat.*
9. *Ha dühös vagy, számolj tízig, ha nagyon mérges vagy, akkor százig!*
10. *Mindennek keresd a jó oldalát!*

SPONSA CHRISTI

(Nem mondhatom el senkinek, elmondom hát mindenkinek)

Megtérésem óta sok mindenre megtanított az Úr. Megéltem már sok örömöt, bánatot, kudarcot és elesést, amiből Jézus mindig felemelt. Amit most el szeretnék mondani nektek, azt csak nehezen tudom leírni – hiszen minden emberi kifejezésmód alkalmatlan erre – de azért mégis megpróbálom; azt, hogy hogyan találkoztam VELE személyesen.

Volt egy időszak az életemben, amikor úgy éreztem, most mindennek vége. Albérletben laktunk, a vállalkozás, amiből akkor éltünk csődbe jutott. Több millió forinttal tartoztak nekem is, és én is másoknak. Aki nekem tartozott, az időközben börtönbe került; a mikrobuszt, amivel dolgoztam elvette tőlem az, akinek én tartoztam (mókuskerék); tehát se autó, se pénz, viszont maradt az albérlet, a feleségem és a két iskolás gyerekem.

Nyár volt. Meleg nyári nap. A feleségem valahogy eljutott egy tíz napos Győr-Ménfőcsanaki Pál-kurzusra, gyermekeink elutaztak a nagyihoz. Egyedül voltam, teljesen egyedül. Úgy éreztem az Isten is elhagyott, pedig akkor már meg voltam térve. A keserűség és a szomorúság váltották egymást az életemben, és átéltem a zsoltáros mély szenvedéseit. Kerestem az Urat, de nem találtam. Még jobban kerestem, de még mindig nem találtam. Vártam, csak ŐT vártam.

Egyik nap eljött hozzám és megérintette a lelkemet, Ő, Aki maga a Tömény Szeretet. Ismertem a szeretetet addig is – legalább is úgy gondoltam –, mert hát van családom, rokonaim, akikkel szeretjük egymást, tudom, hogy milyen a szeretet érzete; vagy amikor jót tesznek velünk, vagy mi teszünk jót másokkal. De ez a szeretet most nem ilyen volt. Éreztem, hogy bennem van, de nem az enyém, tüzes és szerelmes villámként érintette meg a bensőmet és elkezdett bennem hatalmas erővel növekedni.

Az a szeretet, amit eddig ismertem, egy 110-ig haladó skálával volt jelölhető. Most pedig minden előzetes nélkül úgy 80-nál kezdődött és 200-ra emelkedett fel néhány másodperc alatt. Ameddig ez tartott, a környezetet nem érzékeltem. Megszűnt minden külső zaj, és az egész testem, lelkem, lényem nem volt más, csak szeretet. Tudtam, ha ez még tovább fog tartani, akkor megszűnök létezni, teljesen szétfolyok, elolvadok, megemésztődöm Isten izzó szerelmében. Az érintés után könnybe lábadtak szemeim és úgy elkezdett remegni az állam, hogy nem tudtam leállítani. Hosszú idő elteltével is csak ezt tudtam mondani:

– Atyám... Te... így... szeretsz?

– Atyám... Te... ennyire tudsz szeretni?

Öt nappal ezután jött haza a feleségem és elkezdte mesélni az élményeit. Ezután én következtem, vagyis csak következtem volna, mert többszöri nekifutásra sem sikerült elmondanom amit akartam.

– Találkoztam Istennel... – majd sírtam.

– Meglátogatott az Úr... – mondtam, majd ismét sírtam.

Attól a naptól kezdve meggyőződésem lett, hogy Isten maga a Szeretet, bennem él, én általa élek és a Szentlélek temploma vagyok. Dicsőség Neki mindezért!

Eltelt pár hónap, és szólt hozzám az Úr. Tudjuk, hogy Isten sokféle módon szólhat hozzánk: az Ige által, papok által, lelkiismeretünk által, stb., de ezúttal nem másokon keresztül szólt, hanem „csak" szeretett. Sokkal kisebb erővel szeretett, mint korábban, de ugyanolyan módon, így hát felismerhettem Őt. Ennek a szeretetnek pedig volt mondanivalója. Az érintés egy kérdést tartalmazott, amelyet különböző nyelvvel beszélő emberek a saját nyelvükre tudnának lefordítani. Az érzetet megpróbáltam szavakba önteni:

– *Megtennéd-e azt, hogy tisztaságot vállalj Értem? Hajlandó lennél-e arra, hogy tiszta maradj Értem? Képes lennél-e tisztaságban élni Értem?*

Mindegy, hogy miként írom le, a mondanivalója ugyanaz.

Ezt a kérdést 1998. nyarán tette fel az Úr – amikor feleségem 35, én pedig 41 éves voltam –, és részünkről ez tűnt akkor a legnagyobb áldozatnak, hiszen mindketten egészségesek voltunk. Hat évig nem is válaszoltunk rá. Nem mondtunk sem igent, sem pedig nemet, viszont attól a naptól kezdve tisztaságban éltünk.

A tavalyi évben megérlelődött bennünk a válasz. Hosszú töprengések után 2004. október 23-án, egy szentmise keretében a szegedi Szent Erzsébet templomban házassági fogadalom megújítást és örök tisztasági fogadalmat tettünk. A szentmisét Kiss Imre atya és Fábián atya mutatták be 12 testvér jelenlétében.

Pár nappal ezután egy idősebb atya nekünk ajándékozta Müller Lajos SJ: „Sponsa Christi" („Krisztus jegyese") című könyvét, amelyben erősen szívünkhöz szólt az Úr:

„...és íme, az Isten, a teremtő Isten,
minden teremtett szépség örökforrása,
maga is alig talál szavakat
a tisztaság magasztalására."

Misi

EGY RENDHAGYÓ ESET

TANÚSÁGTÉTEL

Azelőtt nem voltunk szoros kapcsolatban egymással. De amióta súlyos beteg lett, többször meglátogattam.

Kőkemény jellem volt, kíméletlenül őszinte. Az életben igen sok bántás, igazságtalanság, szenvedés érte.

Egyszer a Szentírás olvasásáról beszélgettünk, hogy az Úr ma is mindannyiunkhoz szól általa. Ezt követően kértük az Urat, hogy szóljon most őhozzá, és kinyitottuk a könyvet – a getszemáni-kerti jelenetnél. Teljes döbbenet. Állapota akkor kezdett súlyosra fordulni. Egyre többet volt kórházban, egyre kevesebbet otthon.

Lelkiatyja minden hónap első péntekén meglátogatta, mert már nem tudott elmenni a templomba. A beteg az egyik ilyen látogatás után szomorúan jegyezte meg, hogy milyen sóvárogva várja a következő szentáldozást. Testvéreimhez fordultam, hogy ki tudna segíteni. Ekkor engem bíztak meg, hogy minden héten vigyem el hozzá az Urat. Ilyenkor természetesen közösen imádkoztunk, és szinte mindig olvastuk a Szentírást. Különösen mély értelmet nyert a következő rész: *„Gyöngeségünkben segítségünkre van a Lélek, maga könyörög helyettünk szavakba nem foglalható sóhajtásokkal"* (Róm 8,26). Ettől kezdve a betegség, a szenvedés sóhajtásait és nyögéseit a Lélek imájának tekintette, és egyre nagyobb érdeklődést mutatott a Szentlélek iránt. Minden ezzel kapcsolatos dolog érdekelte. Így beszámoltam neki mindarról, amit olvastam, hallottam, tapasztaltam. Amikor már mindenből kifogytam, elővettem a 8-hetes lelkigyakorlaton készített feljegyzéseimet, azt is átbeszélgettük.

Utolsó hosszú, meghitt beszélgetésünk alkalmával mindkettőnkben felforrósodott a vágy, hogy ő is átadhassa az életét és befogadhassa a Szentlelket. Betegségének súlyossága miatt ennek szokásos módja elérhetetlennek tűnt számára, ezért minden erőmmel kértem Isten segítségét, akinek semmi sem lehetetlen, aki Kornéliusz házanépét „magától" töltötte be Szentlélekkel, hogy valahogyan részesítse őt is ebben a kegyelemben.

Még aznap éjjel életveszélyes állapotban kórházba kellett vinni.

Ekkor azt mondták nekem, hogy ez egy rendkívüli állapot, amikor halálveszély forog fenn, ezért ha bemegyek őt meglátogatni, és ő kész átadni az életét és elfogadni a halálát, a tökéletes bánat felindítása után ott a kórházi ágyon tegyem rá a kezemet, és kérjük a Lélek-keresztséget. Sajnos nem tudnak velem lenni, csak imádságban. Elfogódottan, remegve engedelmeskedtem, mindent úgy tettem, ahogyan mondták. Hitetlenkedésemet, hogy az Úr engem használhat fel erre, úgy próbáltam leküzdeni, hogy segítségül hívtam a Boldogságos Szűz Máriát, szent Őrzőangyalainkat és védőszentjeinket, és azt is tudtam, hogy testvéreim is lélekben velünk imádkoznak. Már nem tudom, hogy mit, hogyan és meddig imádkoztam így, de amikor végül rápillantottam, egy soha nem látott boldog – mondhatnám mennyei – mosolyt láttam az arcán.

Két nap múlva teljes lelki békességben halt meg.

Mit sem sejtő rokonaitól és ismerőseitől a temetésén hallottam, hogy közvetlenül halála előtt feltűnő béke, kedvesség és szeretet sugárzott belőle...

Halála megrázott, de nem sújtott le, hanem felemelt. Önkéntelenül a Magnificat-ot kezdtem énekelni. Csak hálát tudok adni Istennek azokért a dolgokért, amiket velünk cselekedett.

Magdolna

Isten rajtad keresztül gyógyít

Azt még könnyű volt elhinnem, hogy Isten még mindig akar gyógyítani az imádság különleges útján. Hogy a hitemhez bátorságot nyerjek, mohón olvastam a szentek életét és azokat a történeteket, melyek Isten csodáiról szólnak. Erősítették hitemet, hogy Isten napjainkban is működik. Az egyik ilyen történet, amit óriási érdeklődéssel olvastam, Dr. Alexis Carrel: *„Voyage to Lourdes"* (*„Lourdes-i utazás"*) című könyve volt. Dr. Carrel szkeptikus orvos volt, aki azért akart elmenni Lourdes-ba egy egész vonatnyi emberrel, hogy bizonyítékokat gyűjtsön a katolikus egyház kegyetlenségére, miszerint irreális reményeket ébreszt a beteg emberekben, mert vonatokba zsúfolja (az 1900-as évek elején járunk) és arra kényszeríti őket, hogy elviseljék a vasúti zötykölődést, miközben hiába keresik a gyógyulást.

Mihelyt felszállt a vonatra, megkérték, hogy adjon be morfiumot egy tuberkulózisban szenvedő lánynak. Dr. Carrel szemében pontosan ő képviselte a szenvedő betegeknek azt a típusát, akit meg kell kímélni a Lourdes-ba történő szállítás keserveitől, ahol megítélése szerint a lány meg fog halni. Dr. Carrel számára Lourdes nem a betegek reményét jelentette, hanem a kegyetlenséget és a babonát. A tuberkulózisos lány azonban túlélte az utazást, megvizsgálták az orvosok, majd tolókocsiban kitolták a betegek megáldására. Dr. Carrel a közelében maradt, hogy szenvedését morfiummal könnyítse, meg azért is, mert arra számított: azt fogja látni, hogy éppen ott, Lourdes-ban hal meg. Aztán majd megírja egy párizsi lapban és leleplezi a lourdes-i csalásokat a saját tapasztalatai alapján.

Azonban csodák csodájára, a betegek megáldásakor azt látta, hogy a lány felpuffadt hasa ott és akkor lelaposodik; aztán megmérte a pulzusát és a hőmérsékletét és normálisnak találta. Ezután megvizsgálták az orvosok és nyomát sem találták betegségének.

Dr. Carrel elég őszinte volt, úgyhogy megírta beszámolóját, pont az ellenkezőjét annak, amit eredetileg akart írni. Mivel azonban félt attól, hogy orvoskollégái mit gondolnak majd, könyvecskéjét „Dr. Lerrac" (Carrel visszafelé olvasva) néven írta alá, hogy a barátain kívül senki ne jöjjön rá, ki írta azt.

Az ilyenfajta könyveket szerettem akkoriban, mert növekedett tőlük a hitem. Csak az volt a probléma, hogy jómagam ritkán láttam ilyesmit; úgy tűnt, hogy az ilyen dolgok csak távoli helyeken esnek meg, például Franciaországban. Sok más kereszténnyhez – katolikushoz, ortodoxhoz és protestánshoz – hasonlóan, nem számítottam arra, hogy Jézus rajtam keresztül is működik. Mária, Jézus anyja, szent és közben tud járni értünk a lourdes-i zarándokhelyen, de nekem nincs jogom azt remélni, hogy bármi is történhet imám hatására. Hittem a gyógyításban, de nem **rajtam keresztül**: „Uram, én nem vagyok méltó."

Te is így gondolod? Ha férjed megbetegszik, elhiszed, hogy Isten meg tudja gyógyítani a te imádságodon keresztül? Ha beteg a kislányod, lenne annyi bizalmad, hogy rátedd a kezedet és megtapasztald, hogy visszaáll az egészsége?

Az Örömhír egy része az, hogy Isten fel akarja használni szavaidat és érintésedet, hogy szeretteid meggyógyuljanak. Jézus használni akar téged arra, hogy imádkozz családod és környezeted szükségleteiért, akkor is, ha nem érzed magad méltónak vagy szentnek.

Az egész Újszövetség arról szól, hogy Jézus megpróbálja megosztani hatalmát követőivel. Amikor Jézus a tömegre nézett, megsajnálta őket, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok (Mt 9,36-38) és imádkozott, hogy az aratás Ura küldjön munkásokat az aratásba. Bár Jézus Isten Fia, mégsem akarta egyedül végezni szolgálatát, segítségre volt szüksége. Mivel munkájához a gyógyítás is hozzátartozott, megosztotta gyógyító erejét az emberekkel. Nem tartotta meg magának. *„Gyógyítsatok betegeket, támasszatok föl halottakat, tisztítsatok meg leprásokat, űzzetek ki ördögöket!"* (Mt 10,8)

Később, amikor a tizenkettő már nem volt elég ahhoz, hogy minden városba és faluba elmenjen, más hetvenkettőt is kiválasztott, és nekik is ugyanazokra a dolgokra adott hatalmat (Lk 10,1-12). Tehát a tizenkettőt – az apostolokat, az egyház alapjait – különleges feladatokra választotta ki. Ők lettek a későbbi korok püspökeinek és vezetőinek elődei. A hetvenkettőt azonban úgy látszik, éppen csak egy aktuális feladatra választotta ki, és később ők eltűntek szemünk elől. Ez hasonlít a hetvenkét vénhez, akik arra lettek kiválasztva, hogy Mózesnek segítsenek, amikor túl volt terhelve (Szám 11,11). Úgy tűnik, a hetvenkettő az olyan hétköznapi embereket jelenti, mint amilyenek mi is vagyunk.

Amikor később, pünkösdkor minden keresztényre leszállt a Szentlélek, az **egész** keresztény közösség hatalmat kapott, hogy Jézus munkáját végezze: *„Azokat, akik hisznek, ezek a jelek fogják kísérni: ...a betegekre teszik kezüket és azok meggyógyulnak"* (Mk16,17-18).

Ugye, mennyire világos ez a folyamat?

1. Az Atya elküldi hozzánk Jézust, hatalmat ad Neki, hogy megszabadítsa és meggyógyítsa népét. Egyedül Jézus a Megváltónk.
2. Jézus megosztja küldetését és hatalmát a tizenkettővel.
3. A nép szükségletei óriásiak, ezért megosztja küldetését és hatalmát a hetvenkettővel.
4. Pünkösdkor megosztja küldetését és hatalmát **az egész néppel** (bár a vezetést és az irányítást Péterre és a tizenkettőre bízza), az eljövendő generációkra nézve is.

Ebben **Te** is benne vagy! Téged, aki éppen most olvasod ezt, Téged is felhatalmazott Jézus arra, hogy imádkozz az emberekért, hogy gyógyítsd a betegeket. Ennek az a fő feltétele, hogy keresztény legyél, bár az is fontos, hogy meg legyél bérmálva vagy hogy megkapd a Szentlélek-keresztséget. Ha elkezded, Isten használni fog Téged már most is, amikor imádkozol családodért és barátaidért – és tágabb környezetedért.

Fontos tudnod, hogy Jézusnak szüksége van a **Te** imáidra, gyengeségeid ellenére is. Amikor elkezdesz imádkozni a betegekért, nem büszkeségből teszed és nem akarod ezzel különleges színben feltüntetni magadat; csak azt teszed, amit egy rendes kereszténynek tennie kell.

Amikor jómagam is először imádkoztam mások fölött, nekem is szellemi kisebbrendűségemmel volt a legtöbb problémám. Úgy éreztem, mintha nagyképűsködnék, különösen mert egyetlen közeli ismerősöm sem imádkozott mások fölött. Attól féltem, hogy nevetségesnek fognak tartani vagy túlságosan bigottnak bélyegeznek. Lehet, hogy veled is ez a helyzet. Túl kell tenned magad azon a félelmeden, hogy kilógsz a sorból. Az a tapasztalatom, hogy még a férjek és a feleségek is félnek egymással-egymásért imádkozni.

Ezek a félelmek megfosztanak minket attól, amit Jézus örökségül hagyott minden követőjére. Mi mással magyarázhatnánk azt, hogy olyan ritkán imádkozik a legtöbb keresztény édesapa és édesanya gyermekeivel?

Amikor azonban végül összeszeded a bátorságodat, hogy imádkozz – egyszerűen azért, hogy engedelmeskedj Isten Igéjének, ha másért nem is –, fel fogod fedezni, hogy Jézus valóban meghallgatja imáidat. Soha nem akarsz majd visszafordulni. Ha még sohasem tetted meg, ha sohasem imádkoztál másokkal együtt, lehet, hogy ellenkezel azzal szemben, amit most mondok. Mihelyt azonban túl vagy az első néhány imádságon és megtapasztaltad, Jézus milyen csodálatosan válaszol neked, sajnálni fogod, hogy miért nem imádkoztál már régóta a barátaiddal együtt. Olyan leszel, mint a hetvenkettő, akik örvendezve jöttek vissza, mert látták imáik csodálatos eredményét: *„Amikor a hetvenkettő visszatért, örömmel mondták: »Uram! Még az ördögök is engedelmeskednek nekünk a Te nevedben!«"* (Lk 10,17)

Nem számít, mennyire gyenge kereszténynek érzed magad, nem számít, mennyire nem vagy képes kigondolni valami szép imádságot. Isten meghallja a kicsinyek imáit. *„Ez a kincsünk pedig cserépedényben van, hogy a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, ne önmagunknak"* (2Kor 4,7). Mindenki tudja, hogy méltatlanok vagyunk. Semmi más nem számít, mondja Jézus, csak az, hogy bízzunk benne: *„Kérjetek és kaptok."* Azonban nehéz eljutni az igazság felismerésétől addig, hogy valóban elkezdjünk imádkozni az emberekkel. Félünk az elindulástól, attól, hogy furcsán fognak ránk nézni, és visszakozunk. Hát hogyan tudnánk belevágni?

Erről csak annyit, hogy egyszer el kellett kezdenem, nagyon egyszerűen. Kezdtem megkérdezni az emberektől: „Mit szólnál, ha imádkoznék veled ezért a problémáért?" Meglepetésemre majdnem mindenki azt mondta: „Jó." Még a kételkedők is azt mondták: „Nincs mit vesztenünk. Ha hiszed, hogy Isten tud segíteni, akkor imádkozzunk." Megpróbálom egyszerűen, csendesen felajánlani, hogy az emberek ne érezzék azt, hogy valamit rájuk akarok erőszakolni. Úgy kérdezem meg, hogy könnyen nemet tudjanak mondani, ha nem akarják, hogy imádkozzam. Azonban szinte mindig igent mondanak.

A hozzánk legközelebb álló embereket – például házastársunkat – a legnehezebb megkérdezni, mert fájna, ha nemet mondanának. Azonban ez is része a keresztény életnek. Sohasem fogjuk elkezdeni, ha meg sem kérdezzük. Akkor kapunk meg valamit Istentől, ha kérjük, és embertársainktól is csak akkor kaphatunk valamit, ha megkérdezzük.

Olyan csodálatos a jutalom! Nemcsak az, hogy Isten megválaszolja az imádságokat – mert megválaszolja. Hanem még az is, hogy ritkán tudok olyan mélyen, olyan nem birtokló módon szeretni embereket, mint amikor imádkozom értük, és saját szememmel látom, hogy megváltoznak. És ritkán érzem annyira mások irántam való szeretetét, mint amikor le vagyok lombozódva, megvallom gyengeségemet és beismerem barátaimnak, hogy szükségem van imádságaikra.

Azokon a napokon, amikor nem imádkozom feleségemmel, hiányérzetem van. Valami fájó légüres teret

érzek. Ezt nem csak úgy mondták nekem, hanem ez a valóság. Szükségem van a hozzám legközelebb állók imáira, hogy életben tudjak maradni, éppúgy, mint ahogy szükségem van a magányos imádságra is. Ez ahhoz az ürességhez hasonlít, amit azok tapasztalnak meg, akik hozzászoktak a rendszeres szentáldozáshoz, és aztán egy reggel nem áldoznak. Ugyanilyen a közös imádság szeretteinkkel. Ha még sohasem volt benne részed, nem tudhatod, mit hagysz ki. Úgy tűnik, még Jézusnak is szüksége volt rá; különben mivel magyarázhatnánk csalódottságát a Getszemáni-kertben, amikor visszatért három legjobb barátjához – magányos lelki gyötrődése után – és azokat alva találta?

Azt tapasztaltam, hogy még azokban a keresztény csoportokban is, ahol hisznek a gyógyító imádságban, van olyan tendencia, hogy túlságosan függnek egy híres gyógyítótól és a nagy gyógyító szentmiséjétől. Szerintem csodálatos dolog gyógyító szentmiséket tartani, de nem az otthoni gyógyító imádság rovására. Nemrégiben alkalmam nyílt ellenőrizni egy 600 fős csoportot, akik napokon keresztül gyógyító szentmisén vettek részt és sokak fölött imádkoztunk. A 600-ból hatan gyógyultak meg teljesen, és további 25-nek javult az állapota. Csodálatos, hogy 1% teljesen meggyógyult és 4% jobban lett, de hiszem, hogy körülbelül 75% teljesen vagy részben meggyógyulhatott volna, ha ez idő alatt kis baráti csoportokban imádkozhattunk volna értük.

Mostanában tagja vagyok egy kis csoportnak, szerda esténként összegyűlünk és imádkozunk a köztünk lévő betegekért. **Legtöbbjük** szemmel láthatóan gyógyul, miközben hétről-hétre imádkozunk értük. Esetenként előfordul, hogy valaki teljesen meggyógyul, de többnyire folyamatos a gyógyulás – például a kilencéves Marianne esetében, aki súlyosan fogyatékos, nem tud tökéletesen mozogni egy influenza-oltás túladagolása miatt, amit három éves korában kapott. Már ötször hozták el, hogy imádkozzunk érte, és a szülei három alkalommal figyeltek meg változást nála, vagy azonnal, vagy az azt követő héten. Két hete sikerült felemelnie az egyik lábát, és tett egy lépést, az elsőt a túladagolás óta. Csak egy bizonytalan lépést persze, és úgy, hogy édesapja tartotta és segítette, de mégiscsak lépés volt, hat év óta az első. Közben a csoport körülvette és mindnyájan tapsoltunk. Boldogok voltunk, mert láttuk, amint szüleiben újra megszületik a remény, amint látják, hogy az Úr munkálkodik lányuk életében.

Ugyanez megtörténhet Veled is, ha meggyőződsz arról az igazságról, ami szabaddá teszi az embert: Jézus fel akarja használni a **te** imáidat is, hogy megáldja és meggyógyítsa az embereket. Nem kell ehhez különlegesnek lenni – elég, ha átlagos keresztény vagy, aki tudatában van gyengeségének, vagy annak, amit úgy szoktunk mondani, hogy „kevés hitem van".

Jézus gyógyítani akar rajtad keresztül.

És fog is, ha adsz esélyt Neki.

Francis MacNutt

(Részlet Francis MacNutt: „Gyógyító ima a családban" című könyvéből, mely most jelent meg a Marana Tha kiadó gondozásában. Kapható az Emmausz Házban és a katolikus könyvesboltokban.)

Hasznos tanácsok és receptek - az élethez

NYOLC TANÁCS AZ IGAZI GONDOLATCSERÉHEZ

1. *A legfontosabb szabály: csak akkor származik hasznod egy vitából – ha el sem kezded.*
2. *Mutass megbecsülést mások véleménye iránt; soha se mondd senkinek, hogy nincs igaza, mert lehet, hogy neked nincs igazad.*
3. *Késedelem és mindenféle színpadiasság nélkül valld be, ha tévedtél.*
4. *Engedd szóhoz jutni a másikat is, figyelmesen hallgasd meg az ő véleményét.*
5. *Engedd, hogy teljesen bekapcsolódjon a beszélgetés menetébe; segíts neki, hogy ő ismerje fel az összefüggéseket!*
6. *Feltétlenül éld bele magad a másik helyzetébe, hogy ne csak a saját szemszögedből lásd a dolgokat.*
7. *Ha téged őszintén érdekel a másik gondja és segíteni akarsz neki, előbb-utóbb ő is érdeklődni fog a te dolgaid iránt és felajánlja segítségét.*
8. *Ne beszélj hosszan és unalmasan! Egy jó történet, akár egy vicc is sok mindent megmagyaráz!*

Szeretetben hívlak titeket

„Drága Gyermekeim!

Ha távol is vagytok szívemtől,
szeretetben hívlak benneteket:
TÉRJETEK MEG!
Ne felejtsétek el:
ÉN A TI ÉDESANYÁTOK VAGYOK,
és fájdalmat érzek mindazokért,
akik távol vannak szívemtől,
de nem hagylak egyedül benneteket.
Hiszem, hogy el tudjátok
hagyni a bűn útját és a szentség
mellett tudtok dönteni.
Köszönöm, hogy
válaszoltatok
hívásomra."

Szűz Mária a szeretetben hív bennünket. Az Ő szavaiban visszhangoznak Jézus szavai: *„Térjetek meg és higgyetek az Evangéliumban"* (Mk 1,5). Mária azt szeretné mondani nekünk: higgyetek Isten erejében, abban, hogy meg tud és meg akar változtatni, menteni, gyógyítani és szabadítani titeket. Még akkor is, ha életünk során eltávolodtunk Mária szívétől, hív minket és nem mond le rólunk. Az Ő gyermekei vagyunk. Az igazi édesanya soha nem hagyja el gyermekét.

A gyermeknek szüksége van édesanyára, mert nélküle nem tud élni. A mi Égi Édesanyánk nem fából, nem műanyagból van és nem is egy élettelen kegytárgy, hanem olyan édesanya, aki fájdalmat érez mindazon gyermekei miatt, akik távol vannak, elhidegültek és betegek. Nekünk olyan édesanyánk van, akinek szíve van, mely szeret és szenved. A szeretet és a szenvedés mindig együtt jár. Az igazi szeretet próbája a kísértés és a szenvedés. Könnyű szeretni a másikat akkor, ha kellemes és kényelmes számunkra vele lenni. Könnyű szeretni őt, ha szimpatikus és tetszik nekünk. De nehéz szeretni akkor, ha a másik nem akar megérteni és nem fogad el minket. Ekkor mutatkozik meg, mennyi bennünk az igazi, őszinte és isteni szeretet.

Minden emberi szeretet korlátolt. Azonban a szeretet egy. Isten a szeretet. Minden szeretetnek Isten Szívéből kellene fakadnia, hogy túléljen minden halált és szenvedést.

Az Evangélium ír egy ifjúról, akit Jézus megszeretett, mielőtt még meghívta volna arra, hogy ha tökéletes akar lenni, adja el mindenét és kövesse Őt. Tudjuk, mennyire nem volt bátorsága az ifjúnak elhagyni azt a földi gazdagságot, amellyel rendelkezett. Isten ma is hív. Azonban Ő senkit sem kényszerít. Az isteni és emberi szabadságról egyaránt szó van. Isten mindig hűséges. Soha nem fog becsapni minket.

Mindig a lelkiismeretünkön keresztül hív. Isten Igéje által szól hozzánk, melyet hallgatunk és olvasunk, de különböző körülmények és kellemetlenségek által is megszólít minket. Napjainkban egyszerűen és intenzíven szól Jézus és a mi Édesanyánk, Mária által.

A Szűzanya hisz abban, hogy el tudjuk hagyni a bűn útját. Hisz benned és bennem. A legnehezebb az, ha az ismételt bűnbeesések után azt hisszük, nem tudunk megváltozni, még akkor sem, ha újra meggyónjuk ugyanazon bűnöket. Botlásainkhoz kötjük magunkat és azt hisszük, hogy ezek erősebbek, mint Jézus kegyelme. Vagy még rosszabb: ha az ember hozzászokik saját rabságához és megkötözöttségeihez, kényelmessé és kellemessé válik számára és kezdi azt hinni, hogy ezek már a lényéhez tartoznak. Fontos, hogy mindig Jézusra tekintsünk, aki ma is meg tud és meg akar szabadítani minket. Részünkről fontos akarni, dönteni, harcolni, keresni és imádkozni. Akkor felemelkedünk és megéljük a szabadulást. Soha ne mondd azt, hogy „nem tudom", hanem inkább ezt: „megpróbálom", még az újra elesések után is, még határozottabban és bátrabban.

MÁRIA
hisz bennünk!
Mi is higgyünk Benne
és önmagunkban!
Vágyjunk mássá lenni,
megváltozni és új emberré lenni,
aki napról napra
Istennel járja az utat!

Ljubo Kurtovic OFM

Gondolatok a jászol körül

Imádod-e Istent? E kérdésre adott válaszod minősíti embervoltodat. Hogy ki vagy? Hogy milyen vagy! Hogy hogyan létezel! Hogy létezel-e egyáltalán!

Te, az Isten képmására teremtett ember hasonlítasz-e Teremtődre? A válaszod: fénykép önmagadról. Válaszod – viszonyod a Világhoz, embertársaidhoz és önmagadhoz. Állathoz, növényhez, fűhöz, fához, kőhöz.

Imádod Istent? Hisz Ő „imád" téged! Meghalt érted. Meghalni csak azért érdemes, akit legjobban szeretünk!

Hát akkor? Ki vagy te? Érted született! Érted halt meg! Érted támadt fel! Érted ezt? Mid van Rajta kívül? Önmagad sem vagy önmagadé, hiszen teremtett vagy!

A semmiből teremttettél. Tehát semmi vagy. Ami vagy – ha létezel egyáltalán –, az csak Isten benned.

Így adj választ: **Imádom a bennem lakó Istent. Csak Őt. Nem önmagamat. Hisz én nem vagyok. Én csak köd és pára vagyok, ami „kicsit van, aztán nincs". Én csak az elszáradt fű „lehulló virága" vagyok.**

Mivel kérkedhetem? Mivel büszkélkedhetem? Csak és kizárólag a bennem lakó Istennel. Ha bennem lakik. Ha befogadtam. Ha szálláscsinálója lettem. Hogy ne legyek üres. Hogy az ürességben megtaláljam önmagamat. De csak akkor találom meg önmagamat, ha Rátalálok. Ha megtaláltam Őt bennem.

Akkor lesz a válaszom Igen! Igen, imádom Istent!

S hogy ki vagyok én? Egy kérdésre adott válasz.

Novotny György

Tartalomjegyzék

Katona István: Van örök életünk!... 3
N.N.: Isten iránti szeretet 4
Szendrey Lászlóné: Isten kegyelméből 7
Boros László: Az örömről 9
Hasznos tanácsok és receptek – az élethez: Tíz életszabály 11
Misi: Sponsa Christi 12
Magdolna: Egy rendhagyó eset 13
Francis MacNutt: Isten rajtad keresztül gyógyít 14
Hasznos tanácsok és receptek – az élethez: Nyolc tanács igazi gondolatcseréhez ... 16
Ljubo Kurtovic OFM: Szeretetben hívlak titeket 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306

Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes

Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.

Felelős vezető: Balogh Mihály

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

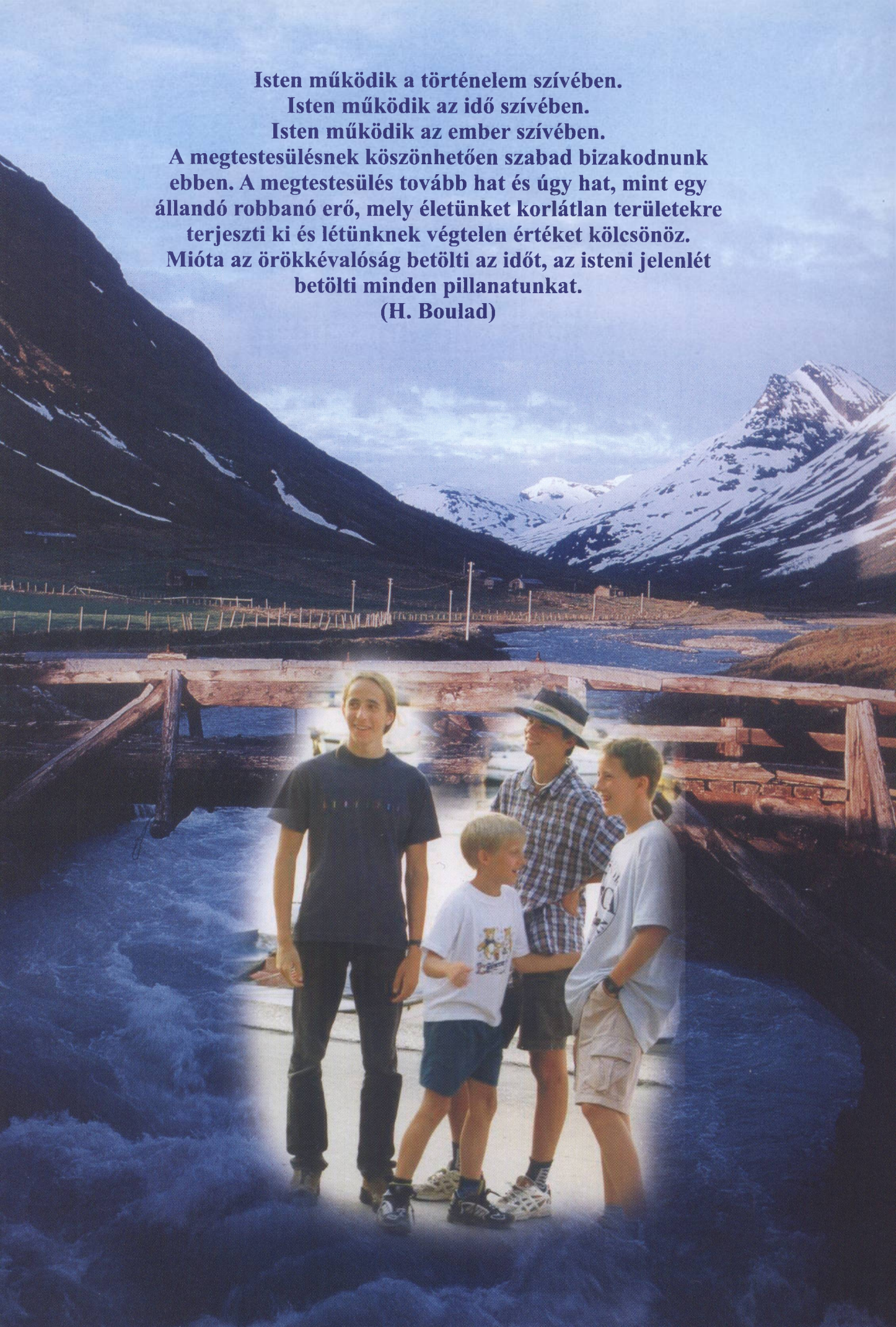
SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Kedves Olvasóinkkal tudatjuk, hogy **Mary Usha nővér lelkigyakorlatának kazettái** (10 db, 500.–Ft/db) kaphatók Közösségi Házunkban.
- Az elmúlt hónapban megjelentettük **Francis MacNutt: A gyógyítás imája** című könyvecskéjét (400.–Ft) és **Bottlik Nóra: Magasságok felé című versgyűjteményét** (600.–Ft). Megrendelhetők vagy megvásárolhatók a Közösségi Házban: 1146 Bp. Thököly út 120.
- Kérjük, hogy **újságunk előfizetését** (akik postán rendelték meg), év végéig rendezzék.
- A **Mater Salvatoris Lelkigyakorlatos Ház lelkigyakorlatai** 2005-ben:
  - November 11-13: **„Te kötötted egybe szíveinket"** – házas lelkigyakorlat. Vezeti: Gáspár István atya.
  - November 11-13: **„Női szívvel élni, szeretni, szolgálni"** – nők lelkigyakorlata. Vezeti: Sztirlich Ágnes SSS.
  - November 18-20: **„Lelkigyakorlat a Polgári körök tagjai számára"**. Vezeti: Nemeshegyi Péter S.J.
  - November 25-27: **„Idegenvezetők, utazási irodákban, turisztikai egyesületekben dolgozók lelkigyakorlata"**. Vezeti: Gáspár István atya.
  - November 20-23: **„Személyes imaelmélyítés papoknak, szerzeteseknek"**. Vezeti: Nemes Ödön atya.
  - December 1-3: **„Lelkivezető mélyítő"**. Vezeti: Nemes Ödön atya.
  - December 9-11: **„Álmom az Isten, vágyam az Isten"** – adventi lelkigyakorlat. Vezeti: Gáspár István atya.
  - **Jelentkezés:** a Mater Salvatoris Lelkigyakorlatos Házban: Levélben: 2100 Gödöllő – Máriabesnyő, Kapucinusok tere 3. Tel: 28/420-176, 28/510-740, fax (üzenetrögzítő): 28/510-742 E-mail: matersal@invitel.hu Nemes Ödön atya lelkigyakorlataira jelentkezni az atyánál lehet: Tel: 1/200-9479/110 E-mail: edmnemes@axelero.hu

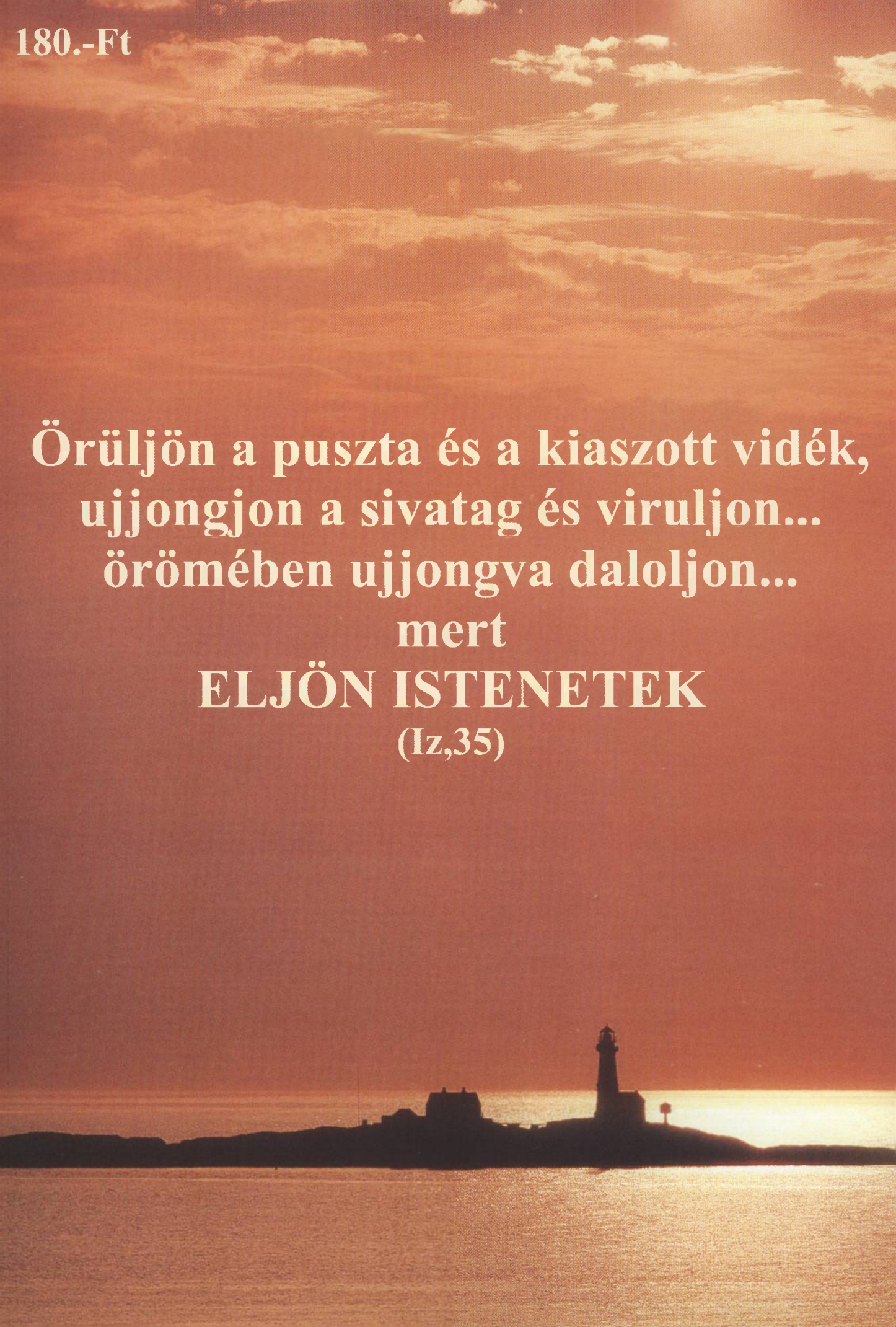
MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK ÁLDOTT KARÁCSONYI ÜNNEPEKET KÍVÁNUNK!

Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Honlapunk: www.maranatha.hu **Mobil:** 06/20 438 61 60

Isten működik a történelem szívében.
Isten működik az idő szívében.
Isten működik az ember szívében.
A megtestesülésnek köszönhetően szabad bizakodnunk ebben. A megtestesülés tovább hat és úgy hat, mint egy állandó robbanó erő, mely életünket korlátlan területekre terjeszti ki és létünknek végtelen értéket kölcsönöz. Mióta az örökkévalóság betölti az időt, az isteni jelenlét betölti minden pillanatunkat.
(H. Boulad)

180.-Ft

Örüljön a puszta és a kiaszott vidék,
ujjongjon a sivatag és viruljon...
örömében ujjongva daloljon...
mert
ELJÖN ISTENETEK
(Iz,35)